

Falling slowly

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Cậu biết không, yêu một người mà không được đáp trả, dù biết là vô vọng, cũng giống như khi ta mang một tảng đá theo mình. Rất nặng, nhưng cùng với hi vọng trong hòn đá đó có một viên ngọc, ta vẫn miệt mài cố gắng. Càng đi xa, ta càng kiệt sức, nhưng vì đã cố gắng quá nhiều, nghĩ tới quãng đường đã qua, ta lại không dám từ bỏ.

Chiều. Mưa rả rích rơi bên hiên quán cóc lụp xụp trong góc thành phố nọ. Quán đông, hơi nóng từ mấy món ăn vặt bốc lên nghi ngút, vô cùng có không khí. Khách hàng chủ yếu là học sinh, từng tùm tụ lại tán gẫu, chủ đề thì trên trời dưới biển không quản nổi. Lẫn vào trong đám đông huyên náo ấy, có hai con bé, thoải mái như đang ở nhà, trên bàn là hai cốc chè đầy đá, cộng thêm một snack cỡ bự.

- Tao để móng tay dài nhé? – Minh chống cùi chỏ lên bàn, cắn tỳ nhẹ vào lòng bàn tay, mỉm cười.

- Ờ. – Con bé ngồi đối diện nó cười khẩy một cái rồi điềm nhiên xé túi snack, bỏ tọt miếng trên cùng vào miệng.

- Mà không tin? – Minh nhướn mày, nhưng ngữ điệu lại không kèm theo chút ngạc nhiên. Nó cũng thò tay, nhón cho mình một miếng.

- Tao chuẩn bị sang Thái. Lúc nào về gọi mày đi cafe.

Phụt!

Minh cúi gập, ho sặc sụa. Chừng vài giây sau, nó thẳng người, vớ lấy ly nước trên bàn, hớp một ngụm.

- Sặc chết tao rồi!

Con bé kia nhún vai không nói gì, mặt tỉnh bơ như thể mình là đứa vô tội nhất Thế Giới.

Minh cũng theo đó mà im lặng. Nó chậm rãi chọc cái thìa inox dài vào cốc chè thập cẩm, lơ đãng trộn đều:

- Khó tin nhỉ?

- Chừng nào nó là thật thì mới khó. Giờ thì chưa. – Kẻ ngồi đối diện bình thản đáp, thanh âm đều đều, như thể nó chỉ đang thông báo mười phút tiếp theo trời chắc chắn vẫn sẽ còn mưa.

- An... – Minh cười – Lần này là thật. Chắc chắn luôn ấy.

Con bé kia – lúc này là An – dừng động tác, chăm chú nhìn thẳng vào mắt Minh. Rồi bất ngờ, miệng nó há hốc, tay buông thõng. Nó lên tiếng hỏi, giọng sắc như tiếng thủy tinh vỡ vụn từng mảnh.

- Còn Quân?

Im lặng.

Chính xác là Minh đang không biết nên nói gì. Nó xọc xọc cái thìa một hồi rồi xúc một miếng đầy đậu đỏ cho vào miệng, lúng búng.

- Biết đâu được. Từ bỏ chẳng hạn!

1. Phiêu

Đó hình như là một ngày cuối thu, lập đông năm đầu tiên Minh làm nữ sinh cấp 3. Trời hơi se lạnh, nó giấu mình trong bộ đồ nỉ thể thao màu xanh lam, chạy từng bước gấp gáp qua bốn lượt cầu thang. Nó để quên đồ ở lớp. Là quà sinh nhật An tặng hai năm trước. Nếu làm mất, Minh chẳng thà tự xử còn hơn để con bé đai xanh lá cây Karate kia đến tìm mình. Khi chỉ còn cách cửa lớp ba bước chân nữa thôi, Minh bỗng khựng lại. Nó cố gắng điều hòa lại hơi thở của mình để nghe được rõ ràng hơn. Chính xác là có tiếng nhạc. Sân trường lộng gió không một bóng người, tiếng guitar văng vẳng như có như không vẫn vút không trung, chảy tràn vào mọi giác quan, mọi gai cảm xúc trên người nó. Minh nín thở, nhón chân thập thò núp sau cửa lớp nhìn vào trong. Nó cũng không rõ sao mình lại phải lén lút như vậy. Không hẳn giống đang làm việc xấu, chỉ là Minh có cảm giác, khoảnh khắc này không nên bị phá hỏng,

dù bằng thứ tạp âm nhỏ nhất.

Cửa sổ mở rộng, tấm rèm che cửa màu tím – hàng độc quyền mà chỉ 10A2 năm ấy mới dám dùng – phập phồng theo từng nhịp gió. Gió cũng thổi tung mái tóc chàng trai ấy, vuốt ve chiếc sơ mi trắng cậu đang mặc, vẽ lên khóe môi một nụ cười nhạt như nét họa lúc bút đã cạn màu. Cậu đang ngồi lên bàn, ngay chỗ Minh vẫn thường ngồi mỗi giờ ra chơi hoặc trước khi vào lớp, chân đặt xuống chiếc ghế gỗ dài làm điểm tựa. Đôi mắt mông lung không tụ điểm, ánh nhìn miên man như đang trôi vào miền ký ức nào xa lắm. Sầu? Không hẳn. Buồn? Cũng không. Như là vấn vương, như là nuối tiếc. Hai bàn tay, với mười ngón dài mạnh mẽ, linh hoạt lướt qua những sợi dây đàn thanh mảnh. Âm thanh cũng theo đó, từng chuỗi êm dịu lan ra, phủ đầy không gian bằng thứ cảm giác ngọt ngào, ấm áp đến khó tả. Là bản nhạc mà chàng trai ấy đang chơi. Là bản nhạc mà nó đã quen đến từng cung, từng bậc, từng chỗ cao độ luyện láy. Là tổ hợp âm thanh mà nó đã yêu từ lâu. Là “Falling slowly”.

Minh không nhớ mình đã đứng đó bao lâu, cũng không rõ bản thân đã bị nhị vị phụ huynh mắng mỏ thậm tệ thế nào khi trở về nhà vào lúc 1h chiều. Nó chỉ biết, trái tim mình bị tiếng đàn ấy chiếm giữ. Triệt để, hoàn toàn. Dáng hình ấy, ánh mắt ấy, nụ cười ấy, giai điệu ấy... Mọi thứ thuộc về chàng trai này, với Minh mà nói, đều trở thành thứ ám ảnh day dứt khắc sâu vào đáy võng mạc, mở mắt ra là thấy, nhắm mắt lại càng hiện về rõ ràng, sắc nét hơn. Lần đầu tiên trong đời Minh biết đến cái gì gọi là rung động, cái gì gọi là ham muốn chiếm hữu. Giây phút bị thứ âm thanh vi diệu ấy mê hoặc, quả thực, Minh đã nghĩ, nó hoàn toàn không muốn có kẻ thứ ba được thưởng thức bản nhạc này.

Falling slowly và cậu – chẳng mất chút sức lực – đã đi thẳng vào tim con nhóc mới lớn là Minh như vậy. Vào một ngày cuối thu, lập đông se se lạnh.

2. Chạm

Minh bắt đầu học guitar. Thay đổi đầu tiên chính là cắt ngắn toàn bộ móng tay, đặc biệt là bàn tay trái. Vốn dĩ nó để móng cũng không quá dài, chỉ là cảm giác làm việc gì, chạm vào cái gì, thứ đầu tiên tiếp xúc cũng là mười đầu thịt khiến Minh có chút lạ lẫm, không quen. Nhưng chẳng là gì nếu so cảm giác ấy với lúc ngón tay con bé đè mạnh lên sáu cái dây sắt vừa mảnh vừa bền kia. Đầu ngón tay liên quan đến tim, quả có vậy. Ngày đầu tiên, cảm giác

còn chưa rõ ràng, Minh nghĩ bản thân khá giỏi trong việc chịu đựng vì sự đau đớn này... nhẹ nhàng hơn nó mong đợi. Nhưng chỉ 24 tiếng sau, Minh nhận ra mình đã lầm. Sai lầm trầm trọng. Sáng ngày thứ hai tập luyện, da tay nó dễ chùng đã mỏng đi đến mấy phần. Chỉ mới khẽ dùng chút lực đã nhức buốt đến tê tái, khiến con bé không khỏi nhăn mặt buột ra tiếng xuýt xoa. Nó tập, rồi lại tập. Tay phải ôm thùng đàn đến mỏi nhừ, từng ngón tay tập tĩa đã sớm rã rời, bải hoải. Bốn ngón tay trái trức trặc, lóng ngóng bấm dây cả buổi trở nên cứng đờ, đỏ hỏn. Vết hằn trên da sâu thật sâu, để nửa tiếng vẫn còn nổi rõ, trông vào có chút đáng sợ.

Những quãng nghỉ giữa buổi, Minh ngồi tự xoa bóp cho mình một chút, đầu óc lại bần thần trôi dạt về khoảnh khắc ấy...

Cậu dừng động tác, bất động trong giây lát rồi nhắm mắt, hít một hơi sâu.

- Vào đây đi!

Minh giật mình. Có phải đang nói nó không? Làm sao cậu ấy phát hiện ra? Con bé chột dạ lùi hai bước, tay bối rối cào cào vào đường chỉ xanh nhạt bên hông quần. Nhưng trước khi nó kịp quay người phóng thẳng, giọng nói ấy lại một lần nữa vang lên, to hơn, rõ ràng hơn.

- Đừng để tớ phải ra ngoài đó kéo cậu vào đây!

Minh cắn môi, ngần ngừ. Vừa rồi có bị coi là nhìn lén người khác không? Có chút ngượng ngùng, có chút xấu hổ, có chút mập mờ thú vị xen lẫn. Cuối cùng, con bé thu hết dũng khí, rời khỏi cánh cửa mà bước hẳn vào phòng.

- Nghe đủ chưa? – Chàng trai tựa cằm vào thùng đàn, nhìn nó. Mím cười.

Minh mím mím môi, cảm nhận rõ sự châm chọc mà đối phương đang nhắm vào mình. Trong một thoáng, tính bướng bỉnh cố hữu trong người nó trỗi dậy, bật ra thành tiếng:

- Chưa đủ.

Cậu khẽ cười, ánh mắt theo đó cũng biến đổi, gần như là vui vẻ. Rồi, trước sự bất ngờ của Minh, cậu đứng dậy, tiến về phía cửa, bỏ nó lại sau lưng. Nhân

lúc con bé còn đang im lặng nhìn theo như đã hóa đá, cậu dừng chân, thò tay vào túi quần, lấy vật gì đó ra tung về phía nó. Minh bắt dính. Móc khóa nhìn giống-củ-cải-hơn-là-dâu-tây đan bằng len, đã bạc màu. Nó nghe bên tai văng vẳng tiếng cười.

- Vậy ngày mai đến nữa đi.

Con bé ngàng phắt lên, vừa kịp lưu lại trong đáy mắt khoảnh khắc nụ cười thách thức nở bên môi cậu, khác hẳn với nét vô định khi đang chìm trong âm nhạc kia. Nó phải thừa nhận, nó đã vô cùng mong rằng cậu chưa từng cười như vậy với bất kì ai khác, chưa từng có cô gái nào nhìn thấy nụ cười ấy ngoài nó. Chưa từng...

Minh khẽ lắc đầu, cố gắng rũ hình ảnh ấy ra khỏi tâm trí và tập trung trở lại. Nó biết, con người mà nó gặp ngày hôm ấy chỉ là một góc nhỏ trong thế giới nội tâm của cậu. Cậu thả cả linh hồn vào bản nhạc, thanh âm bao bọc xung quanh như tách biệt người con trai ấy ra khỏi cõi thực, đưa cậu chìm đắm vào nơi chỉ riêng cậu thuộc về. Minh muốn chạm vào thế giới ấy, muốn cảm nhận nó cùng cậu. Và nó muốn bắt đầu bằng âm nhạc. Bằng “Falling slowly”.

Ngón tay Minh lại lần nữa chậm rãi lướt trên những dây đàn. Âm thanh đứt quãng vang lên từng nhịp chưa định thành giai điệu. Quãng đường con bé phải đi, dường như còn rất xa. Rất xa...

3. Rạn

Minh ngồi trong chăn nhìn ra ngoài trời mưa, hai tay đan lại, vòng ôm lấy đầu gối. Bên tai nó văng vẳng “Teardrops on my guitar” của Taylor Swift. Nó và Quân, đã nửa năm rồi thì phải. Ngón cái sờ nhẹ vào đầu bốn ngón tay còn lại, cảm nhận độ chai sần của chúng. Rất dày. Bấm dây đã không còn đau nữa. Minh nhớ, một tuần sau khi mình bắt đầu tập guitar, An ghé qua chơi. Và con bé suýt nữa đã túm cổ, lắng Minh ra đường khi nhìn thấy mấy vết máu thấm loang lổ trên những miếng băng cá nhân nơi tay trái nó.

- Mà y điên à? – An nghiêng rằng, giận giữ túm lấy tay nó, đưa lên cao. Dưới ánh sáng mạnh, các vết cắt trông có vẻ càng tệ. Một màu đỏ nhức nhối.

- Tập guitar, tay bị hằn là chuyện bình thường. – Minh lúng búng vài tiếng

lấp liếm vô nghĩa trong miệng rồi hạ tay xuống, đút vào túi áo khoác – Tao chẳng qua tập hăng hơn người bình thường một chút. Mà không phải lo!

- Không lo cái đầu mày ấy! Trước nay đã bao giờ mày thế này đâu? – An nhú mày – Minh... đừng nói với tao, đều chỉ là vì tên ấy?

Minh bối rối cào cào tóc, im lặng không trả lời. Thà như vậy còn hơn bảo “Ừ” để rồi hứng chịu sự bùng nổ của An. Bận thân của nó hình như cũng hiểu. Con bé thả người xuống giường, mắt đăm đăm ngó cái trần nhà một lúc lâu. Đoạn, nó duỗi tay, với lấy chiếc guitar gỗ mộc phía đuôi giường, ôm lấy, gảy vài nốt. Chỉ là dăm tiếng “tưng... từng...” vô nghĩa. Rồi rạc, đứt đoạn, như chính suy nghĩ trong An lúc này. Cuối cùng con bé đẩy cây đàn ra, ngồi dậy.

- Đáng không?

- Có.

- Rất?

- Ừ.

- Đau thì sao?

- Kệ. Còn hơn vượt mặt.

Hai đứa, mỗi người một câu, nhanh đến mức gần như chẳng cần suy nghĩ đã có được câu trả lời. Chẳng đầu cũng chẳng cuối, nhưng đủ hiểu. An thở dài một cái rồi chống tay đứng dậy, bỏ ra ngoài.

- Đi đâu đấy? – Minh hỏi với theo.

- Mua thuốc sát trùng! – Con bé đáp gọn trước khi sập cánh cửa màu gụ lại sau lưng mình.

Minh cười. Nhạc trong list của nó sắp phát lại từ bài đầu tiên, mà mưa thì hình như vẫn chưa có ý định tạnh. Cứ từng giọt, từng giọt rơi xuống, vỡ tan ngay khi vừa chạm vào khung cửa sổ phòng nó. Chúng vốn vẹn nguyên cho đến tận khi tan biến, hay đã rạn nứt ngay trong quá trình rơi rồi nhỉ? Minh

không biết. Cũng chẳng muốn thử đoán. Nó chỉ đơn giản ngồi đó, nhìn những vết nước đan vào nhau tạo thành lớp màn nhòe nhoẹt phủ mờ mọi thứ trong tầm mắt mình.

Quân không thể không để ý những thay đổi của Minh. Lần thứ ba gặp mặt, cậu liếc mấy vết băng bó trên tay nó, hỏi khẽ.

- Cậu cũng tập guitar?

- Ừ. – Con bé nhún vai, ra vẻ thản nhiên – Tớ thích từ lâu rồi. Giờ sẵn dịp nên tập luôn.

Quân dừng gảy đàn, quay sang, khước miệng hơi nhếch lên.

- Dịp gì thế?

Minh ngớ người. Lúc này nó mới nhận ra mình vừa nói hớ. Rút cổ sâu hơn vào trong chiếc áo gió xanh bạc, nó liếc mắt ra chỗ khác, khóa lắp.

- Linh tinh ấy mà.

Quân không nói gì. Khẽ khịt mũi một cái, cậu đưa tay lên xoa đầu Minh.

- Tập từ từ thôi. Đau đấy!

Chỉ vậy thôi. Và tìm Minh thì cứ thế lạc nhịp.

... ..

Lần gặp thứ n.

- Quân này... – Minh gọi, ngửa cổ nhìn cặp chuông gió bé tí treo ngay sát bàn học của Quân. Đã bốn tháng kể từ ngày hai đứa quen nhau.

- Sao? – Quân lơ đãng hỏi lại, không ngẩng đầu lên.

- Tại sao cậu không treo chuông gần cửa sổ?

- Vì tớ không thích tiếng chuông gió kêu.

- Vậy tại sao không tháo hẳn chúng xuống?

- Vì tớ thích cặp chuông gió này.

Im lặng. Minh như đang cố hiểu thấu cái lý lẽ lạ đời của cậu.

- Quân này... – Nó lại gọi.

- Ủ?

- Mình song tấu một bài nhé? Bằng guitar ấy, dĩ nhiên.

Cuối cùng Quân cũng chịu ngẩng lên. Cậu nhìn Minh.

- Bài gì?

- Falling slowly.

Đến lượt Quân im lặng. Lâu đến mức Minh phải dời mắt khỏi cặp chuông gió mà cúi xuống, dùng đôi mày nhăn cao để hỏi cậu lần nữa.

- Để khi khác. – Cậu đáp, rồi quay lại với trang sách mà mình đang tham khảo này giờ.

Cái “khi khác” ấy của Quân hình như hơi lâu. Nhạc đã chuyển sang “Stay” của Miley rồi. “Falling slowly”, Minh đã tập được từ lâu. Chỉ là người nó muốn đánh cho nghe nhất, dường như lại không có chút hứng thú nghe nó đánh đàn. Cậu dạy nó, cầm tay nó, chỉ cho nó cách bấm âm sao cho tiếng nhạc phát ra được rõ ràng, tròn trịa nhất. Nhìn nó khá lên từng ngày, tâm trạng cậu dường như cũng rất tốt. Chỉ là... Minh nhận thức được, cái nó muốn chạm vào, vẫn đang nằm đâu đó xa vời tầm tay mình lắm.

Khi Quân nhìn Minh, nó thấy được sự hài lòng, thỏa mãn. Ánh mắt mà một người thầy giỏi sẵn sàng hào phóng trao cho đứa học trò yêu của mình. Minh chỉ chưa bao giờ bắt gặp thứ mà mình muốn thấy, dù là trong khoảnh khắc.

“Falling slowly” cứ thế vang lên hàng đêm, nhưng là trong phòng của nó. Không phải trong căn phòng có cặp chuông gió bé tí treo sát bàn học màu gỗ của ai kia.

4. Vỡ

Cô gái trong ảnh đang cười, nhưng Minh thì không thể. Nó ngăm cô, soi kĩ đến từng chi tiết. Bình tĩnh đến mức sau này nghĩ lại, tự Minh cũng cảm thấy bất ngờ.

Mắt cô khi cười cong cong, nhưng phía đuôi lại khẽ uốn như nét vẽ, nửa mềm mại, nửa tinh nghịch. Má lúm đồng tiền. Răng khềnh. Tóc đen nhánh hơi quăn tự nhiên để xõa, bồng bênh như cuộn sóng. Ấm áp, và dễ chịu như vật nắng mới đầu hạ. Tay cô ôm chiếc guitar nâu đỏ, lông mi hơi cụp, khoanh chân xếp bằng giữa biển hoa cỏ may mong manh trắng. Gió. Chỉ qua ảnh thôi, nhưng Minh chắc chắn nơi ấy lồng gió, vờn nhẹ tóc cô, lướt qua lớp vải ren cô khoác trên người, đọng lại bên khóe môi tươi mọng như hoa anh đào thắm đậm sương mai. Rất cuốn hút. Rất ám ảnh. Và cũng rất giống Minh. Chỉ trừ việc từ thần thái cho đến diện mạo, cô đều hơn nó đến vài phần.

Minh không có răng khềnh. Tóc nó cũng không sóng sánh được đến vậy. Nó không duyên bằng cô. Nhưng nhìn qua, quả thực rất dễ nhầm lẫn hai người là một, khác nhau bất quá cũng chỉ là do góc độ chụp và ánh sáng trong tấm hình. Nó và cô, giống như bản nháp và tác phẩm hoàn chỉnh của tạo hóa. Thế Giới bảy tỉ người, chẳng thể mong đợi khuôn mặt ai cũng là duy nhất. Nhưng tương đồng đến nhường này thì thật thú vị. Thú vị hơn cả khi mà nơi Minh tìm ra bức ảnh lại là ví của Quân.

Nó đã muốn nghịch một chút khi phát hiện ra cậu ấy bỏ quên ví trong chiếc áo da đen hồi chiều khoác cho nó. Một người cẩn trọng như Quân cũng có lúc lơ đãng, để vuột mất thì thật uổng phí. Nhưng Minh ước gì nó đã bỏ qua cơ hội ngàn năm ấy. Nếu bỏ qua, có lẽ bàn tay cầm tấm ảnh chính mình định nhét vào ngăn đầu của chiếc ví đã không khựng lại giữa không trung khi phát hiện ra... chẳng còn vị trí trống nào dành cho kẻ khác trong cái ngăn ấy nữa. Minh còn tưởng mình hoa mắt. Còn tưởng Quân lén vẽ mình bằng phần mềm photoshop nào đó, nên người trong ảnh mới nửa quen nửa lạ như vậy. Nhưng rất nhanh, nó nhận ra mình nhầm. Không phải cô gái trong ảnh trông hao hao nó. Thực tế, nó mới chính là bản sao lỗi của cô, của người con gái mà Quân luôn cất ở nơi sâu kín nhất, thầm lặng nhất trong trái tim mình.

- Đã bao giờ cậu nhìn tớ mà phân định rõ, tớ không chỉ là ai-đó-giống-cô-ấy-vô-cùng-chưa?

- Hình như... chưa từng.

Falling slowly tràn ngập không gian. Âm thanh dặt dìu, lắng đọng va chạm với từng phân tử không khí, tưởng như nghe được cả tiếng nứt vỡ rất khẽ vang lên. Từng nốt, từng nốt chậm rãi mon men xuôi ngược, lấp đầy tâm hồn cô gái trẻ. Hôm nay trời không mưa, cửa sổ phòng Minh chẳng còn nhòe nhoẹt theo từng vệt bọt nước lăn dài. Nó ngồi một góc, mắt hướng ra ngoài như một thói quen. Rất lạ. Có chắc là không mưa không? Cảnh vật sao bỗng trở nên mờ ảo thế? Nhặt nhòa thế? Ngón tay thuần thục khi nhanh khi chậm đề lên sáu dây đàn, không chút lỗi. Bản guitar độc tấu âm lặng vang lên, trong buổi chiều tà gió lười chẳng buồn ghé qua.

Thì ra chuông gặp gió sẽ kêu lạnh lạnh, rất giống với tiếng ai đó cười những buổi chiều bên nhau tản bộ trong trí nhớ. Vậy nên không dứt khoát cắt chuông đi, chỉ là đẩy chuông vào nơi kín gió nhất. Chuông ngừng đung đưa, có cạn đi chẳng, nổi nhớ?

Thì ra đã từng có với nhau vô vàn những bản song tấu. Nhiều đến mức một đêm chẳng thể nghe hết toàn bộ file trữ nhạc ấy. Nhiều đến mức bản thân cậu chẳng thể chấp nhận tiếng đàn của mình hòa chung một giai điệu với bất kì ai, ngoài người con gái ấy.

Thì ra... có nhiều cái thì ra đến vậy.

Thình thoảng Minh cũng có nhớ lại ánh mắt Quân lúc gảy nhạc ngày đầu cô gặp cậu. Vần vương ấy, nhớ thương ấy. Đều là dành cho bóng hình mãi chẳng chịu chìm vào quá khứ kia, phải không? Chưa bao giờ Minh thấy mình nhỏ bé đến vậy. Vô tình chạm vào thứ tình cảm lồng lộng mà cậu dành cho người con gái khác, nó thấy mình kiệt sức, bất lực, lạc lối, chẳng còn chút giá trị nào dù chỉ là trong ảo vọng còn con.

Đêm dần buông, có cô gái nhỏ cô đơn giữa lòng thành phố đông đúc đầy những người.

5. ...

Cậu biết không, yêu một người mà không được đáp trả, dù biết là vô vọng, cũng giống như khi ta mang một tảng đá theo mình. Rất nặng, nhưng cùng

với hi vọng trong hòn đá đó có một viên ngọc, ta vẫn miệt mài cố gắng. Càng đi xa, ta càng kiệt sức, nhưng vì đã cố gắng quá nhiều, nghĩ tới quãng đường đã qua, ta lại không dám từ bỏ.

Rồi đến một lúc nào đó, ta trở nên yêu chính hòn đá đó, dù trong đó chả có gì cả. Yêu chính nỗi đau khổ của chúng ta. Vì giữa đường nhìn lại, ta nhận ra, vì hòn đá đó quá nặng, ta đã dần dần vứt những thứ khác đi, cho đến một lúc, hòn đá trở thành thứ duy nhất mà ta có.

Chính vì vậy, nên khi bắt buộc phải từ bỏ nó, vì kiệt sức, ta sẽ thấy đau khổ vô cùng. Như kiểu ta đã mất tất cả những gì mình có. Nhưng cậu biết không, cậu chả mất gì cả. Cậu chỉ vừa bỏ đi một hòn đá thôi.

Một status vừa được tải lên vài giây trước bởi ai đó trong list bạn bè đột ngột hiện ra trên trang chủ facebook của Minh. Nó ngửa người tựa lưng vào ghế, lặng đi trong giây lát. Ngoảnh đầu ngắm cây guitar gỗ mộc nằm yên lặng trong góc phòng, Minh mỉm cười. Rất đẹp! Đẹp như chính mối tình đầu của nó. Đẹp như chính những rung cảm trong veo Quân đã mang lại cho Minh.

Cô gái nhỏ với tay lấy chiếc điện thoại, bấm một phím gọi nhanh, chẳng cần nhìn.

- Chiều đi ăn chè nhé! Tao mời.